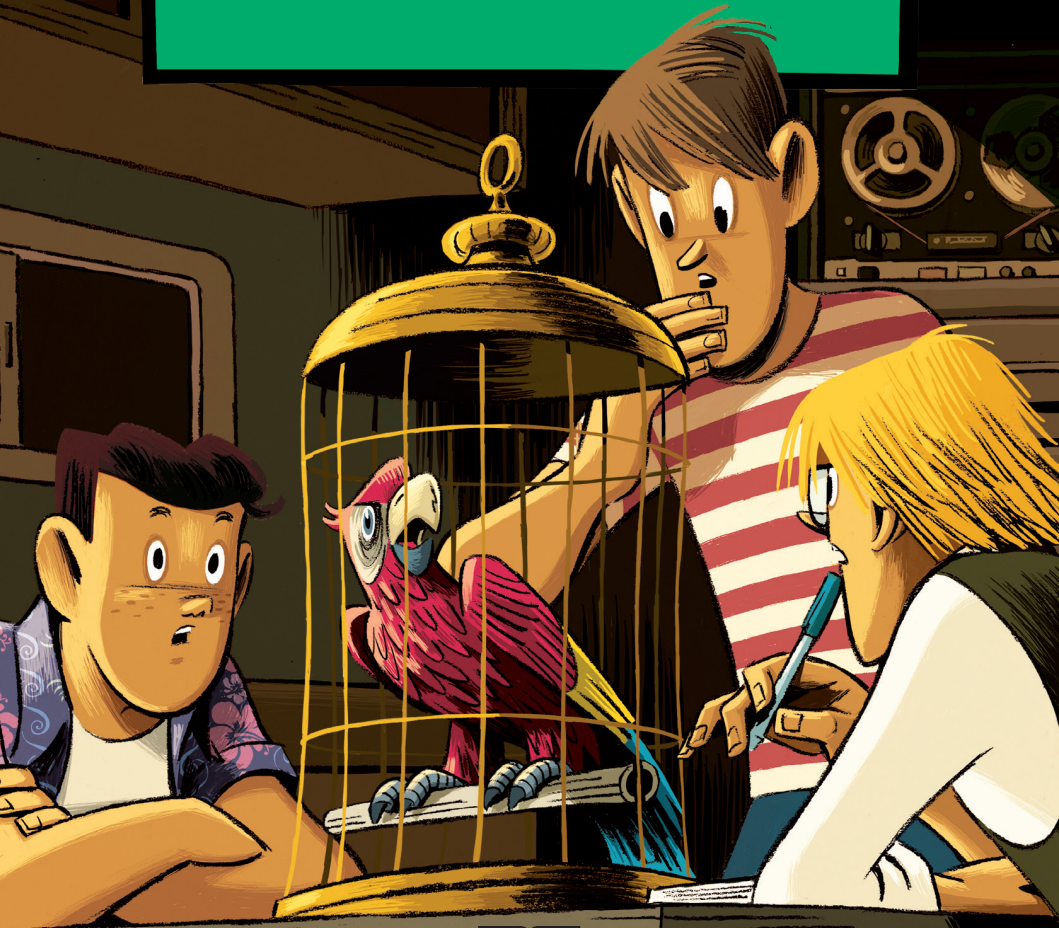


Ρόμπερτ Άρθουρ

Οι Τρεις  
Ντετέκτιβ



# Ο τραυλός παπαγάλος



---

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

---

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE THREE INVESTIGATORS IN  
THE MYSTERY OF THE STUTTERING PARROT

Από τις Εκδόσεις Random House, Inc., Νέα Υόρκη 1973

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο τραυλός παπαγάλος**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Robert Arthur

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Pedro Rodríguez

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αθηνά Κακούρη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλτη Κυργιοπούλου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μαρία Αθανασοπούλου

© Franckh-Kosmos Verlags-GmbH & Co. KG, Stuttgart,  
Germany, 1972, 2009

With the kind permission of the University of Michigan

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΟΠΗ, 1978

Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιανουάριος 1990

Πέμπτη έκδοση: Οκτώβριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-960-702-156-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2270-1

*Τελώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

#### **ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.**

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

**www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>**

#### **PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

**www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>**

Ρόμπερτ Άρθουρ

Οι Τρεις  
Ντετέκτιβ



# Ο τραυλός παπαγάλος

Μετάφραση:  
Αθηνά Κακούρη



## Περιεχόμενα

Πρόλογος . . . . .	9
Μια κραυγή ζητά βοήθεια . . . . .	11
Ο τραυλός παπαγάλος . . . . .	27
Ο κύριος Αρπαγκόν χάνεται . . . . .	41
Κύων Πύλης Ερυθράς . . . . .	56
Αλυσίδα από αυτί σε αυτί . . . . .	66
Ένας απροσδόκητος επισκέπτης . . . . .	78
Ο μυστηριώδης θησαυρός . . . . .	102
Ο Μαυρογένης Πειρατής . . . . .	113
Επιστρατεύοντας τα “αυτιά” . . . . .	122
Στην παγίδα . . . . .	131
Εφτά φτερωτά ίχνη . . . . .	141
Σχέδιο δράσης . . . . .	157
Τρελό κυνηγητό . . . . .	164

Το μυστηριώδες μήνυμα .....	177
Άντε τρέχα γύρευε .....	184
Ο Μπομπ γίνεται δόλωμα .....	192
Η λιθιά πέρα απ' τα οστά.....	198
Κυνηγητό μες στην ομίχλη.....	209
Ο Μαυρογένης έχει τον τελευταίο λόγο.....	217
Όπου όλα μπαίνουν σε τάξη .....	228
Επίλογος.....	231



## Πρόλογος

*Αγαπητοί φίλοι του μυστηρίου,*

*Αν δεν έχετε ακούσει ακόμα για τους Τρεις Ντετέκτιβ, ήρθε η ώρα να τους γνωρίσετε και να απολαύσετε μαζί τους τις απίθανες περιπέτειές τους!*

*Οι Τρεις Ντετέκτιβ είναι τρία αγόρια, τρεις φίλοι που ειδικεύονται στο να ξεδιαλύνουν αλλόκοτα μυστήρια και παράξενες υποθέσεις. Αλλά ας γνωρίσουμε τον καθένα τους ξεχωριστά: Ο Τζούπιτερ Τζονς, ο εγκέφαλος της ομάδας, λατρεύει το καλό φαΐ και τα δύσκολα αινίγματα. Έχει συνεχώς τη μύτη του χωμένη σ' ένα βιβλίο, διαθέτει μνήμη ελέφαντα και μυαλό ξυράφι. Μόνο στις πολλές και διάφορες δίαιτες που δοκιμάζει τα βρίσκει σκούρα ο Τζουπ, κι οι φίλοι του δε χάνουν ευκαιρία να*

τον πειράζουν. Ο Πιτ Κρένσοου είναι ψηλός, γεροδεμένος, λατρεύει τη γυμναστική και καμιά φορά δίνει την εντύπωση ότι φοβάται λίγο, λιγούλακι... Όταν όμως βρεθεί αντιμέτωπος με τον κίνδυνο, τα βγάζει πέρα παλικάρεια. Ο Μπομπ Άντριους, ο πιο μικροκαμωμένος από τους φίλους του, είναι αχτύπητος σε ό,τι έχει να κάνει με αρχεία και έρευνα, και η καρδούλα του πετάει για περιπέτειες. Δουλεύει λίγες ώρες την ημέρα στην τοπική βιβλιοθήκη, πράγμα που πολλές φορές έχει βοηθήσει τους τρεις φίλους να βγάλουν άκρη με γρίφους ακατανόητους και δυσεπίλυτους. Οι Τρεις Ντετέκτιβ συνεργάζονται θαυμάσια και αποτελούν μια δυναμική ομάδα.

Τα αγόρια ζουν στο Ρόκι Μπιτς, μια μικρή πόλη στις ακτές του Ειρηνικού Ωκεανού, κοντά στο Χόλιγουντ. Το στρατηγείο τους είναι ένα τροχόσπιτο, το οποίο έχουν τροποποιήσει κι εξοπλίσει κατάλληλα και διαθέτει ένα μικρό γραφείο, ένα εργαστήριο κι έναν φωτογραφικό σκοτεινό θάλαμο! Κανείς δεν ενοχλεί τους Τρεις Ντετέκτιβ στο στρατηγείο τους, μια και αυτό βρίσκεται... παρκαρισμένο στη «Μάντρα Ευκαιριών του Τζονς», που ανήκει στους θείους του Τζούπιτερ. Κι όταν οι τρεις φίλοι συγκεντρώνονται εκεί για να λύσουν ένα μυστήριο, οι ιδέες που τους κατεβαίνουν στο μυαλό είναι απίστευτες, πανέξυπνες, μοναδικές, αστείες κι ακόμα ακόμα... Μα όχι, πολλά είπαμε, και ξέρουμε πόσο ανυπομονείτε να διαβάσετε τα κατορθώματα των Τριών Ντετέκτιβ.

*Καλή διασκέδαση!*

## Μια κραυγή ζητά βοήθεια

**Β**οήθεια!» Η φωνή ακουγόταν παράξενα τσιριχτή και τρομακτική. «Βοήθεια! Βοήθεια!»

Κάθε φορά που η κραυγή μέσα από το μουχλιασμένο παλιό σπίτι τρυπούσε τη σιωπή, ο Πίτερ Κρένσου ενιωθε ένα μυρμήγκιασμα στη ραχοκοκαλιά του. Μετά, οι κραυγές που ζητούσαν βοήθεια άλλαζαν σ' ένα παράξενο, πνιχτό γουργούρισμα και αυτό ήταν φριχτότερο.

Το ψηλό, καστανό αγόρι γονάτισε πίσω από τον χοντρό κορμό μιας φοινικιάς και κρυφοκοίταξε προς το στριφογυριστό, χαλικόστρωτο μονοπάτι που οδηγούσε στο σπίτι. Ο ίδιος και ο φίλος του, ο Τζούπιτερ Τζονς, πλησίαζαν προς το σπίτι, όταν η πρώτη κραυγή τούς έκανε να τρυπώσουν αστραπαία στους θάμνους για να κρυφτούν.



Απ' την άλλη μεριά του μονοπατιού, ο Τζούπιτερ, σωματώδης και γεροδεμένος, μαζευόταν πίσω από έναν θάμνο, κοιτάζοντας κι αυτός κρυφά κατά το σπίτι. Περίμεναν ν' ακούσουν κι άλλους ήχους. Αλλά τώρα το παλιό, ισπανικού ρυθμού σπίτι, στο βάθος του παραμελημένου κήπου που είχε φουντώσει ολόγυρα σαν μικρή ζούγκλα, ήταν σιωπηλό.

«Τζουπ», είπε χαμηλόφωνα ο Πιτ. «Άντρας ήταν αυτός ή γυναίκα;»

Ο Τζούπιτερ κούνησε το κεφάλι του.

«Δεν ξέρω», ψιθύρισε. «Ίσως να μην ήταν ούτε το ένα ούτε το άλλο».

«Ούτε το ένα ούτε το άλλο;» Ο Πιτ ξεροκατάπιε. Σίγουρα δεν ήταν παιδί που είχε φωνάξει, και αν δεν ήταν ούτε άντρας ούτε γυναίκα, τότε απέμενε μόνο μια πιθανότητα, και δεν ήθελε καθόλου να τη σκέφτεται.

Τα δυο αγόρια περίμεναν. Η ζέστη της καλοκαιρινής εκείνης μέρας στο Χόλιγουντ ήταν βαριά και καταθλιπτική.

Ολόγυρά τους φοινικιές, θάμνοι και λουλούδια φούντωναν τρελά. Κάποτε τούτος δω θα ήταν ένας ωραιότατος κήπος, αλλά, παραμελημένος τόσα χρόνια, είχε αγριέψει. Στο βάθος, το σπίτι ήταν κι εκείνο μισοερειπωμένο.

Εκεί κατοικούσε ο Μάλκολμ Φέντρις, ένας ηθοποιός που άλλοτε έπαιζε Σαίξπηρ μα τώρα είχε αποσυρθεί, ένας καλός φίλος του κυρίου Άλφρεντ Χίτσκοκ, του διάσημου σκηνοθέτη έργων αγωνίας και τρόμου για τον

κινηματογράφο και την τηλεόραση. Με την ιδιότητά τους ως ντετέκτιβ, τα δύο παιδιά είχαν έρθει να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στον κύριο Φέντρις, για να βρει έναν παπαγάλο που είχε χάσει. Ο κύριος Χίτσκοκ τούς είχε πει ότι ο ηθοποιός είχε χάσει τον παπαγάλο του και ήθελε πολύ να τον βρει.

Και ξαφνικά είχε ακουστεί η απροσδόκητη κραυγή που ζητούσε βοήθεια. Τώρα τα δυο αγόρια είχαν κουρνιαστεί στους θάμνους και περίμεναν τις εξελίξεις.

«Παναγίτσα μου, Τζουπ!» είπε ο Πιτ με χαμηλή φωνή. «Ξεκινήσαμε για να βρούμε έναν χαμένο παπαγάλο, και τώρα –προτού καν φτάσουμε στο σπίτι– κάποιος ξεφωνίζει, ζητώντας βοήθεια! Ελπίζω αυτή η υπόθεση να μην είναι σαν την προηγούμενη».

«Αντίθετα», ψιθύρισε ο γεροδεμένος του φίλος, «αρχίζει με πολύ καλούς οιωνούς. Αλλά όλα φαίνονται τώρα ήσυχα. Καλύτερα ας πλησιάσουμε στο σπίτι για ν' ανακαλύψουμε τι συμβαίνει».

«Σ' αυτό το σπίτι εγώ δεν έχω και μεγάλη διάθεση να πλησιάσω», του είπε ο Πιτ. «Μου φαίνεται σαν σπίτι γεμάτο από κλειδωμένα δωμάτια που δεν πρέπει ν' ανοίξεις».

«Πολύ καλή η περιγραφή σου», απάντησε ο Τζούπιτερ. «Θυμήσου να την πεις στον Μπομπ, όταν θα γυρίσουμε στο Στρατηγείο».

Ο Μπομπ Άντριους ήταν το τρίτο μέλος της εταιρείας. Κρατούσε τα αρχεία των υποθέσεών τους κι έκανε όλες τις απαραίτητες ενέργειες.

Ο Τζούπιτερ άρχισε να γλιστρά προς το σπίτι, περνώντας ανάμεσα από θάμνους και λουλούδια, δίχως να ταράζει καθόλου τη βλάστηση. Από την άλλη μεριά του μονοπατιού τον παρακολουθούσε ο Πιτ. Αλείχαν καμιά τριανταριά μέτρα από το σπίτι, όταν κάτι τον άρπαξε από τον αστράγαλο και τον πέταξε καταγής. Καθώς προσπαθούσε να απελευθερωθεί, το αόρατο χέρι τον έσφιγγε ακόμη πιο πολύ και τον τράβαγε προς τα πίσω. Πεσμένος μπρούμυτα, δεν μπορούσε να διακρίνει ποιος τον είχε αρπάξει.

«Τζουπ!» αναφώνησε. «Κάποιος μ' έπιασε!»

Παρά τη βαριά του κορμοστασιά, ο Τζούπιτερ κινήθηκε πολύ γρήγορα. Πετάχτηκε, διασχίζοντας το μονοπάτι, και βρέθηκε στο πλευρό του Πιτ σχεδόν προτού τελειώσει εκείνος τη φράση του.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Πιτ, στρέφοντας το τρομαγμένο βλέμμα του προς τον φίλο του. «Κάτι με σέρνει. Είναι άραγε βόας συσφιγκτήρας; Μέσα σ' αυτόν τον κήπο μπορεί να κρύβεται κάθε λογής τέρας!»

Το στρογγυλό, αποφασιστικό πρόσωπο του Τζούπιτερ είχε πολύ σοβαρό ύφος.

«Λυπάμαι, Πιτ, αλλά πρέπει να σε ενημερώσω ότι σ' έχει παγιδέψει ένα ιδιαίτερος επικίνδυνο είδος *vitis vinifera*».

«Κάνε κάτι!» είπε με κομμένη ανάσα ο Πιτ. «Μην αφήσεις αυτό το πράγμα να με φάει!»

«Έχω το μαχαίρι μου», απάντησε ο Τζούπιτερ. «Θα κάνω ό,τι μπορώ».

Έβγαλε αμέσως τον αγαπημένο του ελβετικό σουγιά, που είχε οχτώ λάμες. Μετά άρπαξε το πόδι του Πιτ. Ο Πιτ τον ένωσε να κόβει με μανία. Το σφίξιμο στον αστράγαλό του χαλάρωσε. Αμέσως ο Πιτ κύλησε δίπλα και πετάχτηκε πάνω.

Πίσω του, ο φίλος του, μ' ένα πλατύ χαμόγελο έβαζε στην τσέπη τον σουγιά του. Μια χοντρή θηλιά από κληματοσίδες ήταν κομμένη στη μέση και χοροπηδούσε τώρα στο έδαφος.

«Πάτησες μέσα σ' αυτά τα μακριά κλαδιά του κλήματος», του εξήγησε ο Τζούπιτερ. «Όσο πιο πολύ εσύ αποτραβιόσουν, τόσο πιο πολύ σε τραβούσε κοντά της η κληματοσίδα. Ο αγώνας κατέληξε τελικά σε ισοπαλία. Γιατί η μεν κληματοσίδα δεν έχει μυαλό κι επομένως δεν μπορεί να σκεφτεί, ενώ εσύ αφήνεις πάντοτε τον πανικό να θολώσει τις πνευματικές σου διεργασίες».

Συνήθως ο Τζούπιτερ έτσι μιλούσε. Αλλά τώρα πια ο Πιτ τον είχε συνηθίσει.

«Εντάξει, εντάξει!» έκανε ντροπιασμένος ο Πιτ. «Πανικοβλήθηκα. Υποθέτω πως το μυαλό μου ήταν επηρεασμένο από εκείνη την κραυγή που ζητούσε βοήθεια».

«Ο πανικός είναι πιο επικίνδυνος από τον ίδιο τον κίνδυνο», δήλωσε ο Τζούπιτερ. «Ο φόβος στερεί το άτομο από την ικανότητά του να παίρνει τις σωστές αποφάσεις. Καταστρέφει... καταστρέφει... Οχ!»

Κοιτάζοντας τον Τζούπιτερ, ο Πιτ είχε την εντύπωση ότι ο φίλος του παρουσίαζε όλα τα συμπτώματα του φόβου, για τα οποία μιλούσε τώρα δα. Ξαφνικά είχε χλω-

μιάσει. Τα μάτια του είχαν πεταχτεί έξω, το σαγόνι του είχε πέσει και φαινόταν να κοιτάζει κάτι ακριβώς πίσω από την πλάτη του Πιτ.

«Είσαι καλός ηθοποιός, Τζουλ», παρατήρησε ο Πιτ. «Καλύτερη απομίμηση φόβου απ' αυτήν δεν έχω δει. Αλλά τώρα τι λες; Θα... θα...»

Στράφηκε και είδε αυτό που κοιτούσε ο Τζούπιτερ. Και τα λόγια κόλλησαν στο λαρύγγι του.

Ο Τζούπιτερ δεν υποκρινόταν. Ο πολύ παχύς άντρας που έστεκε απέναντί τους, μ' ένα πιστόλι στο χέρι, ήταν ικανός να τρομάξει τον καθένα.

Ο άντρας φορούσε γυαλιά που μεγέθυναν τα μάτια του μέσα στις μεγάλες στρογγυλές τους κόγχες, σαν μάτια κάποιου πελώριου ψαριού σε ενυδρείο. Ο ήλιος έλαμπε πάνω στα γυαλιά και έκανε τα μάτια που βρισκόνταν από πίσω να μοιάζουν σαν να έριχναν αστραπές φωτιάς.

«Εντάξει, αγόρια!» είπε ο χοντρός άντρας. Έκανε μια χειρονομία με το πιστόλι. «Μπείτε μέσα στο σπίτι. Θα ανακαλύψουμε ύστερα τι σκαρώνετε. Εμπρός!»

Με βήματα σερνάμενα και στόμα στεγνό, ο Πιτ και ο Τζούπιτερ προχώρησαν βαριά μπροστά του στο χαλικόστρωτο μονοπάτι προς το σκοτεινό, μισοερειπωμένο, παλιό σπίτι.

«Μην προσπαθήσετε να τρέξετε, παιδιά!» τους προειδοποίησε ο χοντρός άντρας. «Αλλιώς, θα το μετανιώσετε».

«Μην τρέξεις, Πιτ», ψιθύρισε ο Τζούπιτερ. «Κάτι τέτοιο θα ήταν η χειρότερη δυνατή λύση. Θέλουμε μόνο



© Franckh-Kosmos Verlags-GmbH & Co. KG, Stuttgart,  
Germany, 1972, 2009

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

να πείσουμε τον κύριο Φέντρις ότι έχουμε έρθει εδώ για τη δουλειά μας».

«Δεν πρόκειται να τρέξω», απάντησε χαμηλόφωνα ο Πιτ. «Τα πόδια μου τρέμουν τόσο, που νιώθω σαν να μαθαίνω να περπατώ μόλις τώρα».

Τα χαλίκια έτριζαν κάτω από τα πόδια τους. Από πίσω τους, το μεγαλύτερο βάρος του χοντρού άντρα έκανε τα χαλίκια να τρίβονται μ' έναν ήχο που προκαλούσε στον Πιτ ένα πολύ δυσάρεστο συναίσθημα. Σχεδόν χάρηκε όταν επιτέλους μπήκαν στο πλακοστρωμένο αίθριο του σπιτιού και κοντοστάθηκαν μπροστά στην πελώρια εξώπορτα.

«Λοιπόν, ανοίξτε τώρα την πόρτα, παιδιά», είπε ο χοντρός άντρας. «Μπειτε μέσα. Μην ξεχνάτε πως έχω το δάχτυλο στη σκανδάλη. Στρίψτε στα δεξιά σας. Μπειτε στο δωμάτιο που θα βρείτε εκεί, και καθίστε στις πολυθρόνες στον απέναντι τοίχο».

Ο Τζούπιτερ γύρισε το χερούλι. Η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας ένα σκοτεινό χολ. Ο Πιτ μάζεψε το κουράγιο του και μπήκαν μαζί μέσα, έστριψαν δεξιά και βρέθηκαν σ' ένα μεγάλο δωμάτιο γεμάτο με βιβλία, εφημερίδες και παλιά έπιπλα. Κολλημένες στον απέναντι τοίχο ήταν κάμποσες μεγάλες δερμάτινες πολυθρόνες. Διέσχισαν το δωμάτιο και κάθισαν εκεί.

Ο χοντρός άντρας στεκόταν και τους κοιτούσε με ικανοποίηση. Φύσηξε μέσα στην κάννη του πιστολιού του, σαν να ήθελε να βγάλει κάποιον κόκκο σκόνης, που ίσως εμπόδιζε τη σφαίρα.

«Τώρα», είπε, «καλά θα κάνετε να μου εξηγήσετε με ποιον κακό σκοπό μπήκατε τόσο ύπουλα μέσα στον κήπο μου και πλησιάζατε το σπίτι μου».

«Θέλαμε να σας κάνουμε επίσκεψη, κύριε Φέντρις», είπε ο Τζούπιτερ. «Βλέπετε...»

Αλλά ο χοντρός άντρας δεν τον άφησε να τελειώσει. Τους κοίταξε καχύποπτα και είπε:

«Θέλατε απλώς να μου κάνετε επίσκεψη; Και γλιστρούσατε από δέντρο σε δέντρο, σαν ερυθρόδερμοι; Ή κλέφτες; Η ληστές;»

«Ακούσαμε κάποιον να ξεφωνίζει “βοήθεια”», πετάχτηκε ο Πιτ. «Και τότε τρυπώσαμε πίσω από τα δέντρα, για να δούμε τι θα συμβεί».

«Α!» Ο χοντρός άντρας τούς κοίταξε με ενδιαφέρον. «Ωστε το ακούσατε αυτό; Ακούσατε κάποιον που ζητούσε βοήθεια;»

«Βλέπετε, κύριε Φέντρις», εξήγησε ο Τζούπιτερ, «ο κύριος Άλφρεντ Χίτσκοκ μάς έστειλε εδώ. Είπε πως είχατε χάσει τον παπαγάλο σας και η αστυνομία δεν μπορούσε να σας βοηθήσει να τον βρείτε. Εμείς είμαστε ντετέκτιβ και έχουμε έρθει για να σας βοηθήσουμε να βρείτε το χαμένο σας πουλί».

Έβαλε το χέρι στην τσέπη του και έβγαλε από μέσα μία από τις επαγγελματικές τους κάρτες, όπου ήταν τυπωμένο:



### ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

«Διαλευκαίνουμε κάθε μυστήριο»

;;;

Πρώτος ντετέκτιβ

Δεύτερος ντετέκτιβ

*Τζούπιτερ Τζονς*

*Πίτερ Κρένσοου*

Αρχεία & Έρευνες: *Μπομπ Άντριους*

«Εγώ είμαι ο Τζούπιτερ Τζονς», είπε ο Τζουπ. «Και αυτός είναι ο φίλος μου, ο Πίτερ Κρένσοου».

«Αλήθεια;» Ο χοντρός άντρας πήρε στα χέρια του την κάρτα και την περιεργάστηκε. «Ντετέκτιβ, ε; Και αυτά τα ερωτηματικά γιατί είναι; Αμφιβάλλετε για τις ικανότητές σας;»

Αυτή την ερώτηση την περίμενε ο Πιτ. Όλοι σχεδόν ρωτούσαν γι' αυτά τα ερωτηματικά. Τα είχε επινοήσει ο Τζούπιτερ σε μια στιγμή φοβερής έμπνευσης. Ήταν καταπληκτικό πώς αμέσως προκαλούσαν το ενδιαφέρον του κόσμου.

«Το ερωτηματικό, το γνωστό αυτό σημείο στίξης», άρχισε να λέει ο Τζούπιτερ, «σημαίνει τα άγνωστα, τις ερωτήσεις που μένουν αναπάντητες, τα αινίγματα που δεν έχουν λυθεί. Η δουλειά μας είναι να απαντάμε στις ερωτήσεις, να λύνουμε τα αινίγματα, να εξετάζουμε κάθε μυστήριο που μπορεί να βρεθεί μπροστά μας. Γι' αυτό το ερωτηματικό είναι σύμβολο των Τριών Ντετέκτιβ».

«Κατάλαβα!» απάντησε ο κύριος Φέντρις, βάζοντας την κάρτα στην τσέπη του. «Και έρχεστε να ερευνη-

σετε το μυστήριο του χαμένου μου παπαγάλου. Έτσι;»

Τους χαμογέλασε. Για πρώτη φορά ο Πιτ πήρε κουράγιο, αλλά πολύ σύντομα απελπίστηκε.

«Μακάρι να μπορούσα να το πιστέψω αυτό. Είστε τόσο συμπαθητικά παιδιά, σίγουρα θα λυπηθούν πολύ οι οικογένειές σας!» είπε ο χοντρός άντρας.

Αργά έβγαλε ένα πούρο από την τσέπη του και το στρίμωξε ανάμεσα στα δόντια του. Μετά ύψωσε το πιστόλι του και τράβηξε τη σκανδάλη.

Ακούστηκε ένα δυνατό κλικ. Μια γαλάζια φλόγα εμφανίστηκε στην οπή της κάννης. Ο κύριος Φέντρις έφερε τη φλόγα στο πούρο του, πήρε μια βαθιά ανάσα για να το ανάψει, μετά φύσηξε κι έσβησε τη φλόγα και ακούμπησε το πιστόλι στο τραπέζι.

*Ουφ! Ευτυχώς ήταν μόνο αναπτήρας για πούρα!* σκέφτηκε ο Πιτ. Το αίμα του, που για μια απάισια στιγμή ένιωθε σαν να είχε παγώσει, τώρα άρχισε πάλι να κυκλοφορεί.

«Συγχαρητήρια, παιδιά», έκανε εύθυμα ο κύριος Φέντρις. «Περάσατε τη δοκιμασία με άριστα. Μείνατε ακλόνητοι, παρά τις προσπάθειές μου να σας τρομοκρατήσω. Ελάτε να σας σφίξω το χέρι». Τους πλησίασε και τους έσφιξε το χέρι. Το δικό του το χέρι ήταν παχουλό και τρομερά δυνατό. Γέλασε καθώς τους βοηθούσε να σηκωθούν όρθιοι. «Είμαι περήφανος για σας», είπε. «Πολλοί μεγάλοι άντρες θα είχαν ζαρώσει απέναντί μου. Θα πρέπει να τηλεφωνήσω στον φίλο μου τον Άλφρεντ να του πω ότι εσείς, παιδιά μου, δεν είστε αγόρια που

απλώς παίζετε τους ντετέκτιβ, αλλά έχετε πάρει στα σοβαρά το επάγγελμα που διαλέξατε».

«Εννοείτε...» άρχισε να λέει ο Τζούπιτερ –και μόνο ο Πιτ μπορούσε να καταλάβει ότι δυσκολευόταν κάπως να μιλήσει ήρεμα, όπως συνήθως– «εννοείτε ότι ο κύριος Χίτσκοκ σάς τηλεφώνησε πως ερχόμαστε και θελήσατε να δοκιμάσετε το ψυχικό μας σθένος;»

«Ακριβώς!» Ο κύριος Φέντρις έτριβε τα χέρια του. «Μου είπε να σας περιμένω και να σας κάνω μια μικρή έκπληξη που θα έδειχνε αν έχετε κότσια ή όχι. Εσείς δείξατε σπάνιο θάρρος. Λυπάμαι μόνο που δεν έχω να σας προσφέρω κάποια υπόθεση να ερευνησετε».

«Θέλετε να πείτε ότι ο παπαγάλος σας δεν έχει χαθεί;» ρώτησε ο Πιτ. «Μα ο κύριος Χίτσκοκ μάς έλεγε ότι είστε καταστενοχωρημένος γι' αυτό!»

«Ω, τον είχα χάσει, τον είχα πράγματι χάσει», απάντησε ο κύριος Φέντρις. «Και ήμουν απαρηγόρητος. Αλλά γύρισε πίσω. Σήμερα το πρωί μπήκε πετώντας από το παράθυρο που άφηνα ανοιχτό ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο. Ο χρυσός μου ο Μπίλι, τι λαχτάρα πέρασα!»

«Ο Μπίλι;» ρώτησε ο Τζούπιτερ. «Αυτό είναι τ' όνομα του παπαγάλου;»

«Μάλιστα. Μπίλι Σαίξπηρ, υποκοριστικό του Γουίλιαμ Σαίξπηρ».

«Και αυτή η φωνή που ζητούσε βοήθεια;» ρώτησε ο Πιτ. «Από αυτό το σπίτι ερχόταν, και... να σας πω...»

«Σας δημιουργήθηκαν υποψίες. Φυσικά», έκανε βροντερά ο κύριος Φέντρις. «Αλλά αυτός ήταν ο Μπίλι

μου. Το παλιόπαιδο, είναι και ο ίδιος λιγάκι ηθοποιός. Του έχω μάθει να παριστάνει πως τάχα είναι στη φυλακή –καταλαβαίνετε, πίσω από τα σίδερα του κλουβιού του– κι εκείνος διασκεδάζει καλώντας βοήθεια».

«Θα μπορούσαμε να δούμε τον Μπίλι;» ρώτησε ο Τζούπιτερ. «Πρέπει να είναι πολύ προικισμένο πουλί».

«Λυπάμαι». Το πρόσωπο του κυρίου Φέντρις σκοτεινίασε. «Ο Μπίλι είχε κατακτήσει τόσο μεγάλος μπελάς, ώστε ακριβώς την ώρα που φτάνατε έριξα το πανί πάνω από το κλουβί του. Ξέρετε, έτσι ησυχάζει. Αν του το βγάλω τώρα, θα ξαναρχίσει».

«Ε, τότε, φοβάμαι πως δεν έχει μείνει τίποτα να ερευνήσουμε εμείς», έκανε ο Τζούπιτερ και η απογοήτευση ήταν φανερή στη φωνή του. «Φεύγουμε, λοιπόν», κύριε Φέντρις. «Πάντως, χαίρομαι που ξαναγύρισε ο παπαγάλος σας».

«Σ' ευχαριστώ, παιδί μου», είπε ο παχουλός άντρας. «Και θα φυλάξω την κάρτα σου. Κάθε φορά που θα 'χω ένα μυστήριο να διαλευκάνω, θα ειδοποιώ τους Τρεις Ντετέκτιβ».

Συνόδευσε τα δυο αγόρια ως την πόρτα. Ο Πιτ και ο Τζούπιτερ άρχισαν να κατεβαίνουν το στριφογυριστό μονοπάτι που περνούσε μέσα από τον αγριεμένο κήπο.

«Ομολογώ ότι είμαι απογοητευμένος», δήλωσε ο Τζούπιτερ. «Αυτή η υπόθεση άρχισε με τόσο καλούς οιωνούς! Ένα ερημικό σπίτι, μια κραυγή που ζητούσε βοήθεια, ένας ύποπτος χοντρός άντρας... είχα μεγάλες ελπίδες».

«Την άποψη αυτή δεν τη συμμερίζεται αναγκαστικά και ο Δεύτερος Ντετέκτιβ», είπε ο Πιτ. «Εμένα προσωπικά μου αρκεί να αναζητώ έναν χαμένο παπαγάλο. Δε μου χρειάζονται ούτε κραυγές που καλούν βοήθεια, ούτε ύποπτοι, χοντροί άντρες. Αυτά άσ' τα γι' αργότερα».

«Ίσως να 'χεις δίκιο», είπε ο Τζούπιτερ, «αλλά δε φαινόταν να το πιστεύει αυτό».

Σιωπηλοί συνέχισαν ως τον δρόμο. Ήταν ένας δρόμος με πολλές στροφές, σε μια μάλλον παλιά και εγκαταλελειμμένη συνοικία του Χόλιγουντ, όπου μεγάλα σπίτια, μακριά το ένα από τ' άλλο, αφήνονταν σιγά σιγά να γκρεμίζονται, επειδή οι ιδιοκτήτες τους δεν είχαν πια τα χρήματα για να τα περιποιούνται.

Στη γωνία περίμενε μια Ρολς Ρόις με επίχρυσα εξαρτήματα. Αυτό το όμορφο αυτοκίνητο, μαζί με τον Γουόρθινγκτον, τον Άγγλο οδηγό του, ήταν στη διάθεση του Τζούπιτερ για τριάντα μέρες καθώς είχε καταφέρει να κερδίσει σε έναν διαγωνισμό.

«Μου φαίνεται πως το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε, Γουόρθινγκτον, είναι να γυρίσουμε στο σπίτι», είπε ο Τζούπιτερ ενώ καθόταν μαζί με τον Πιτ στο πίσω κάθισμα του παλιού αλλά πολυτελέστατου αυτοκινήτου. «Ο παπαγάλος γύρισε μόνος του πίσω».

«Πολύ καλά, κύριε Τζονς», απάντησε ο Γουόρθινγκτον με κοφτή εγγλέζικη προφορά.

Προχώρησε λιγάκι, και μετά γύρισε το αυτοκίνητο, για να κάνει στροφή επί τόπου. Εκείνη την ώρα, ο

Τζούπιτερ ατένιζε επίμονα από το παράθυρο τον κήπο του κυρίου Φέντρις· το σπίτι ήταν κρυμμένο πίσω από κάτι φοινικιές και ανθισμένους θάμνους.

«Πιτ», είπε απότομα, «σε παρακαλώ, εξέτασε προσεκτικά τη σκηνή. Κάτι δεν πάει καλά, αλλά δεν μπορώ να ανακαλύψω τι!»

«Ποια σκηνή;» ρώτησε ο Πιτ. «Τον κήπο εννοείς;»

«Τον κήπο, την κεντρική αλέα, ολόκληρο το οικόπεδο. Έχω σαφώς την αίσθηση ότι κάναμε κάποιο λάθος, χωρίς όμως να μπορώ να εντοπίσω πού έγκειται αυτό».

«Εννοείς πως κάτι σου φαίνεται στραβό, αλλά δεν καταλαβαίνεις τι;»

Ο Τζούπιτερ έγενεψε καταφατικά, τοιμπώντας το κάτω του χείλος, σημάδι πάντοτε ότι ο μηχανισμός του μυαλού του δούλευε πυρετωδώς.

Ο Πιτ περιεργάστηκε ολόκληρη την περιοχή, το οικόπεδο και τον κήπο. Δεν έβλεπε τίποτα στραβό, εκτός βέβαια από το ότι χρειαζόταν έναν κηπουρό να δουλεύει μέρα και νύχτα ένα μήνα για να το συνεφέρει κάπως. Υπήρχε μια κεντρική αλέα, όπου είχε πέσει πλήθος φύλλων από τις φοινικιές. Κάποιο αυτοκίνητο είχε πρόσφατα περάσει αυτή την κεντρική αλέα, τσακίζοντας κάμποσα από τα πεσμένα φύλλα της φοινικιάς, αλλά αυτό δε σήμαινε τίποτα.

«Δε βλέπω τίποτα», ανέφερε.

Ο Τζούπιτερ δε φαινόταν να τον ακούει. Κοιτούσε προσηλωμένος το σπίτι από το πίσω παράθυρο, καθώς απομακρύνονταν, και εξακολουθούσε να τοιμπάει το

κάτω του χείλους, ενώ ο νους του έπαιρνε χίλιες στροφές το δευτερόλεπτο.

Είχαν προχωρήσει περίπου δέκα τετράγωνα, όταν ξαφνικά ο Τζούπιτερ στράφηκε με φόρα.

«Γουόρθινγκτον!» φώναξε. «Πρέπει να γυρίσουμε πίσω! Γρήγορα!»

«Πολύ καλά, κύριε Τζονς». Ο οδηγός έστριψε επιδέξια το μεγάλο αυτοκίνητο. «Γυρίζουμε αμέσως».

«Παναγίτσα μου, Τζουπ!» διαμαρτυρήθηκε ο Πιτ. «Τι μύγα σε τσίμπησε; Γιατί γυρίζουμε πίσω;»

«Γιατί τώρα ξέρω τι ήταν στραβό!» απάντησε ο Τζούπιτερ, με το στρογγυλό του πρόσωπο φουντωμένο από την έξαψη. «Δεν υπάρχουν καλώδια τηλεφώνου που να οδηγούν στο σπίτι του κυρίου Φέντρις!»

«Δεν υπάρχουν καλώδια τηλεφώνου;» Ο Πιτ προσπάθησε να καταλάβει τι εννοούσε ο φίλος του.

«Υπάρχουν καλώδια του ηλεκτρικού αλλά όχι του τηλεφώνου», εξήγησε ο Τζούπιτερ. «Και ο κύριος Φέντρις μάς είπε σαφώς ότι ο κύριος Χίτσκοκ τού είχε τηλεφωνήσει πως πηγαίναμε. Αυτό ήταν ψέμα. Και αν αυτό είναι ψέμα, τότε πιθανότατα και όλα τα άλλα που μας είπε ήταν ψέματα».

«Ψέματα;» Ο Πιτ κούνησε το κεφάλι του. «Μα γιατί να μας πει ψέματα;»

«Γιατί δεν είναι ο κύριος Φέντρις!» απάντησε ο Τζούπιτερ. «Είναι κάποιος απατεώνας. Ο κύριος Φέντρις ήταν εκείνος που ακούγαμε να ζητάει βοήθεια!»

## Οι Τρεις Ντετέκτιβ



Ποιος είναι άραγε ο μυστηριώδης ξένος που τριγυρνά και κλέβει παπαγάλους; Χρησιμοποιώντας την «Αλυσίδα από αυτί σε αυτί», ο Τζούπτερ και οι δύο του φίλοι αρχίζουν ένα αλλόκοτο, ριψοκίνδυνο κυνηγητό που, τελικά, μέσα από γρίφους, παγίδες και απαγωγές, τους οδηγεί στη «λιθιά πέρα απ' τα οστά», σ' έναν καταπληκτικό θησαυρό και σε μια θανάσιμη απειλή...

**Διαβάστε και τα άλλα βιβλία  
με τα μυστήρια που διαλευκαίνουν  
οι Τρεις Ντετέκτιβ.**



Από 9 ετών

ISBN: 978-960-702-156-4



9 789607 021564

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 01293



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

[www.psychogios.gr](http://www.psychogios.gr)